

Ta diena Kalvarijoje

Telaimina jus Dievas, Broli Nevilli, dėkoju jums. Labas rytas, bičiuliai. Tokia privilegija ši rytą vėl būti čia, Maldykloje, tarnauti Viešpačiui pamokslaujant Žodį ir meldžiantis už ligonius. Aš esu labai dėkingas už šią dieną.

Tik įėjęs buvau labai nustebintas. Priėjo brolis ir pasakė: “Aš nenoriu būti toks, kaip tas nevertas raupsuotasis, kuris buvo išgydytas”. Tai buvo Brolis Wrightas. Aš meldžiausi už jį, ir Viešpats jį visiškai išgydė. Raudodamas jis priėjo paspausti man ranką ir pasakyti, kad nori padėkoti Viešpačiui už išgydymą. Jis norėjo grįžti ir padėkoti. Viskas praėjo. Jis dabar visiškai sveikas. Mes dėkingi už tuos liudijimus.

Mes džiaugiamės... Manau, šitaip kartą buvo pasakyta: “Aš buvau laimingas, kai jie man pasakė: ‘Eime į Viešpaties namus’.” Krikščionio privilegija ir džiaugsmas — eiti į Viešpaties namus.

Apsižvalgęs matau čia tiek daug savo draugų ši rytą, tai man pakelia nuotaiką. Taigi, mes tikimės puikiai praleisti laiką Viešpatyje ši rytą. Laukiame Dievo, kad sutikęs mus, palaimintų mūsų sielas ir pagelbėtų ten, kur mums reikia pagalbos. Apsižvalgęs matau, kad jei imčiau vardyti visus čia esančius savo draugus, man prireiktų vos ne viso ryto. Aš puikiai jaučiuosi sugrįžęs į bažnyčią, matydamas čia visus šiuos žmones, susitikdamas... .

Kas bus, kai mes pateksime į Dangu, susitiksime toje puikioje amžinybėje nesibaigiančiai draugystei aplink Dievo sostą — tai mūsų visų puoselėti tikri palaiminimai. Mes tapsime panašūs į Jį, į Jo atvaizdą, su Jo Dvasia savyje garbinsime ir tarnausime Jam visą amžinybę, tai niekuomet nenusibos.

Tik pamanykite, nėra tokio mėgiamo užsiėmimo, kuris, laikui bėgant, jums nepabostų. Charli, manau, kad mes mėgstame medžioti voveres labiau už viską, tačiau žinai, kad tai nusibosta. O aš mėgstu klajoti, kopiu į kalnus ir tiesiog klajoju, tačiau kartais man tai pabosta ir aš noriu užsiimti kuo nors kitu. Aš mėgstu vairuoti.

Kartais aš jaučiuosi pavargęs, išsekęs ir susierzinęs. Išoku į automobilį, išrūkstų, vairuodamas dainuoju kelyje: “Man taip džiugu, kad aš esu vienas iš jų”, — ar ką nors panašaus. Tiesiog tvirtai laikau vairą, dainuoju, trypčioju koja ir šūkčioju. Na, o po kiek laiko man tai pabosta, grįžtu namo ir darau ką nors kita. Bet kai mes šlovinsime Dievą toje naujoje karalystėje, niekuomet nebus momento, kai tai nusibos... Visada vėl ir vėl bus palaiminimas. Bet, žinoma, mes tada būsime pakeisti; mes

nebūsime tokie, kokie esame dabar. Mes būsime kitokie, kitokie tvariniai, nei esame šiuo metu. Todėl mes ir esame laimingi.

Aš kaip tik prisiminiau. Nežinau, sakiau tai kada nors ar ne, Broli Charli. Neseniai buvau su juo Kentuckyje, ir jis pasakė: “Broli Branhamai, ar tu manai, kad ir Tūkstantmetyje mes medžiosime voveres?”

Atsakiau: “Aš taip nemanau, Charli”.

Jis paklausė: “Na, mes juk taip mėgstame medžioti, ar nemanai, kad mes ir Tūkstantmetyje medžiosime?”

Aš tariau: “Ne, Tūkstantmetyje niekas nebus užmuštas”.

Jis pasakė: “Bet juk mes taip mėgstame medžioti”.

Aš pasakiau: “Charli, o jei aš tau pasakyčiau, kad kažkada tu buvai šernu, o tapai aukštesne, žmogiškąja būtybe. Ar tu kada nors norėtum grįžti ir mėgautis šerniškais malonumais?”

Jis atsakė: “Ne”.

Aš tariau: “Supranti, tu pakilsi daug aukščiau, nei reikėtų pakilti šernui iki žmogiškosios būtybės, tu niekuomet daugiau nebenorėsi būti šernu”. Tęsiau: “Dabar tai padaugink iš dešimties tūkstančių, ir gausi tai, kuo tapsi, kai bus pakeista tavo dabartinė esybė. Tu niekuomet nebenorėsi vėl tapti žmogumi”. Štai taip. Tai bus visai kas kita. Esu toks laimingas vien nuo minčių apie tai. Žinau, kad kurią nors dieną pakilsime aukščiau.

Na, jei Viešpats norės, kitą sekmadienį, tai bus apie . . . Paskui aš ketinu išvykti į Wyomingą su geru draugu, ar į Idaho su savo gerais draugais — Broliu Minoru Arganbrightu ir Broliu Claytonu Sonmoru iš Krikščionių Verslininkų.

Dar po savaitės, septintą dieną, būsiu Dallase, Texase, Voice of Healing suvažiavime, kalbėsiu septintąjį vakarą. Paskui grįšiu ir išvyksiu į Idaho su Broliu Arganbrightu ir Krikščionimis Verslininkais, galbūt prieš išvykdami vieną vakarą būsime Minneapolisė. Paskui bus vieni Krikščionių Verslininkų pusryčiai.

Jei tokia bus Viešpaties valia, kito sekmadienio rytą vėl noriu grįžti į Maldyklą; ir jei bus leista, jei tokia bus Viešpaties valia, norėsiu kalbėti tema *Sūkurys Vėjyje*; jei Viešpats panorės.

Rodos, tai gulėjo mano širdyje visą savaitę; ir kitą rytą, išties anksti — apie 4 valandą — aš prabudau ir gavau šią mintį: *Ta diena Kalvarijoje*. Apie tai noriu kalbėti šį rytą. *Ta diena Kalvarijoje*.

Atsiverskime Biblijas, Šventajame Rašte skaitysime ištrauką iš Evangelijos pagal šv. Matą 27 skyriaus, pradėsime

nuo 27 eilutės, perskaitysime šią Šventojo Rašto dalį, kad turėtume pagrindą. Mes pradėsime tuojau pat ir po pamokslavimo melsimės už ligonius.

Pagal savo naujovišką tarnavimo modelį primenu, kad nuo praėjusio karto gavau tiek daug atsakymų-liudijimų iš to susirinkimo, kiek jau seniai nebuvau gavęs. Kažkas panašaus į tai, kad jūs turite susižinoti su žmogumi, nepaisant, kiek parodyta antgamtiškumo. Bet žiūrėkite: išgijimas turi priklausyti nuo asmeniško tikėjimo.

Taigi, jei žmogus turi tikėjimą, ir jie mato, kaip Šventoji Dvasia juda per auditoriją ir sako, kad įvyks tam tikri dalykai: „Jūsų vardas toks ir toks“, „Jūs atvykote iš tokios vietos“ ir „...jūs elgėtės šitaip“, ir „Įvyks štai taip“, ir mato visa tai būtent taip įvykstant, tenai sėdintis žmogus turėtų pakelti akis ir pasakyti: „Tai turėtų būti Dievas. Aš priimu savo išgijimą“. Bet vietoj to žmogus sako: „Uždėkite rankas ir melskitės už mane, kad būčiau išgydytas“.

Štai kaip čia, Amerikoje, mes esame išmokyti – tikėti tuo, o tai, aišku, pagal Raštą. Bet štai ką mes pastebėjome Afrikoje ir kitose vietose: tegu tik tai kas nors panašaus atsitinka, visa auditorija vienu metu pakyla ir priima savo išgijimą, nes jie nebuvo ko nors primokyti. Jie netgi nebuvo mokomi apie išgijimą. Ir tada, kai jie tai mato, jie žino, kad tai yra gyvas Dievas; ir jei Jis gyvas, Jis yra aukščiausias. Ir Jis išgydo, štai taip. Kadangi pagrindas jau padėtas – ta bazė – kad Jis yra Gydytojas ir gydo žmones. Tada, kai jie mato tai akivaizdžiai veikiant Jo bažnyčioje, jie sako: „Išspręsta. Štai to mums ir reikia“. Bet mes buvome mokomi dėti rankas ant ligonių ir kitokių dalykų. Štai dėl ko tai ne taip gerai veikia Amerikoje.

Taigi atsiminkite: kitą sekmadienio rytą, Viešpaties valia, (Brolis Nevillis tai, žinoma, paskelbs) *Sūkurys Vėjyje*.

Taigi daviau jums laiko atsiversti Šventąjį Raštą ties Mato 27. Pradėkime skaityti nuo šv. Mato Evangelijos 27-to skyriaus. Atidžiai klausykime skaitymo.

“Tuomet gubernatoriaus kareiviai, pasiėmę Jėzų į igulos būstinę, surinko aplink jį visą kuopą.

Jie išrėgė jį ir apsiautė raudonu apsiaustu.

Nupynė erškėčių vainiką, uždėjo jam ant galvos, o į jo dešinę išspraudė nendrę: ir tyčiodamiesi klūpčiojo prieš jį ir sakė: ‘Sveikas, Žydų Karaliau!’

Spjaudydami jį, stvėrė iš jo nendrę ir čiažė per galvą.

Ir, pasityčioję iš jo, jie nusiautė jam skraistę ir apvilko jo paties drabužiais, ir išsivedė nukryžiuoti.

Eidami jie sutiko žmogų iš Kirėnės, vardu Simoną; tą privertė panėšėti jo kryžių.

Atėję į vietą, vadinamą Golgota, tai yra Kaukolės vieta,

Jie davė jam gerti acto, sumaišyto su tulžimi: paragavęs jis negėrė.

O jį nukryžiuavę, jie pasidalijo jo drabužius, mesdami burtus; taip išsipildė pranašo žodžiai: 'Jie pasidalijo mano drabužius, dėl mano apdaro metė burtus'.

Ir ten pat susėdę, sergėjo jį;

Viršum jo galvos prisegė užrašytą jo kaltinimą: 'ŠITAS YRA JĖZUS, ŽYDŲ KARALIUS'.

Kartu su juo buvo nukryžiuoti du plėšikai, vienas iš dešinės, kitas iš kairės.

O einantieji pro šalį užgauliojo jį, kraipydami galvas,

Ir sakydami: 'Tu, kuris nugriauni šventyklą ir per tris dienas atstatai, gelbėkis pats! Jei esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!'

Taip pat tyčiojosi aukštieji kunigai su Rašto žinovais ir vyresniaisiais, kalbėdami:

'Kitus gelbėjo, o pats negali išsigelbėti. Jei jis Izraelio Karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, ir mes juo tikėsime.

Jis pasitikėjo Dievu, tad teišvaduoja jį dabar, jei jam jo reikia, nes jis yra sakęs: 'Aš Dievo Sūnus'.'

Taip pat jį plūdo ir plėšikai, kurie buvo su juo nukryžiuoti.

O nuo šeštos valandos tamsa apgaubė visą kraštą iki devintos valandos.

O apie devintą valandą Jėzus sušuko garsiu balsu, tardamas: 'Eli, Eli, lama sabachthani?', tai yra: 'Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai?'

Kai kurie iš ten stovėjusių išgirdę sakė: 'Tas šaukia Eliją'.

Tuoju vienas jų nubėgo, paėmė kempinę, primirkė ją acto, užmovė ant nendrės ir davė jam gerti.

Kiti kalbėjo: 'Liaukis, pažiūrėsim, ar ateis Elijas jo gelbėti'.

Jėzus, dar kartą sušukęs garsiu balsu, išleido dvasią.

Ir štai šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios; ir žemė drebėjo, ir uolos skilo;

Ir kapai atsivėrė; ir daug užmigusių šventųjų kūnų prisikėlė.

Ir po jo prisikėlimo išėję iš kapų, jie atėjo į šventąjį miestą ir daug kam pasirodė.

O šimtininkas ir tie, kurie su juo sergėjo Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir kas įvyko, labai nusigando ir sakė: "Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!".

Šv. Mato 27:27-54

Minutėlei nulenkime galvas, melskimės. Viešpatie, mes žinome, kad Tu esi Dievas, ir po šio Švento Žodžio skaitymo mes vis dar matome, kad Tavo esmė nepasikeitė. Tu visuomet esi Dievas. Ir rodėsi, kad Jėzui niekas nepadės, kai Jis buvo paimtas piktų rankų ir visas sučaižytas, apspjaudytas, išjuoktas kabėjo ant kryžiaus kraujuodamas, mirštantis; ir rodėsi, nėra jokios pagalbos, kad net Jis Pats sušuko: "Mano Dieve, mano Dieve, kam Tu mane apleidai?" Bet Tu veiki tuo momentu, kai niekas kitas negali veikti.

Mums duota žinoti, Viešpatie, kad jei yra kokios nors upės, kurių mes negalime perplaukti, jei yra kokie nors kalnai, kurių negalime pereiti, Dievas gali tai, ko kiti negali padaryti. Tu esi tokio darbo specialistas. Nes Tu žinai tos dienos Kalvarijoje paaikškinimą. Tu, būdamas Dievas, Bėgalinis Dievas, žinojai, kad turi ateiti ši valanda. Tačiau Tu parodei, kad Tu esi Dievas, kai tai buvo įvykdyta. Tu parodei, Kas Šeimininkas.

Tu sukrėtei žemę, ir šventieji, kurie miegojo žemėje, išėjo. Tu užtemdei saulę naktįje – tapo tamsu kaip naktį – parodei, kad esi Dievas, tačiau Tu taip ilgai atrodei tylus. Iš to padarykime tokią išvadą: kol mes vaikštome Dvasioje, Dievo vedami už rankos, nesvarbu, kas beatrodytų neteisinga, kol mes atsigręžę į Kalvariją, Dievas kalbės reikiamą valandą, tinkamu laiku.

Tėve Dieve, dabar mes prašome mūsų nuodėmių ir nusižengimų atleidimo. Ir prašome, kad Tavo Dvasia vestų mus. Vesk mus kaip Balandis veda Avinėlį. Būkime klusnūs, kas beatsitiktų, žinodami tai, kad Dievas viską daro teisingai, ir žinokime, kad viskas bus gerai.

Būk su mumis šiandienos tarnavime. Mes meldžiame, kad Tu išganytum tuos, kurie yra tokios būsenos, kad galėtų būti išganyti, ir stengiasi gauti išganymą. Pripildyk amžinuoju gyvenimu tuos, kurie jo ieško. Mes meldžiame, kad Tu išgydytumei tuos, kurie serga ir kenčia skausmą, kurie atėjo, ieškodami išgijimo. Ir mes šlovinsime Tave už tai. Mes to prašome vardan Tavo Sūnaus, mūsų Išganytojo, Jėzaus Kristaus. Amen.

Dabar, kalbėdami šį rytą, norėtume atkreipti jūsų dėmesį į tą tekstą, iš kurio išrinkau temą: *Ta Diena Kalvarijoje*. Atrodytų, kad tai būtų lyg ir nelaiku. Apie tai turėtų būti kalbama Didįjį Penktadienį. Kalvarija turėtų būti prisiminta

kiekvieną dieną. Mes tiek daug esame apie ją girdėję. Tiek daug skaitę apie ją. Pamokslautojai pamokslavo apie tai nuo laikų pradžios. Giedotojai giedojo apie tai per amžius. Pranašai išpranašavo įvyksiant tai prieš keturis tūkstančius metų, ir šios dienos pranašautojai rodo į tą laiką, kai tai įvyko. Tai tokia svarbi diena.

Tai viena iš svarbiausių visų tų dienų, kurias Dievas buvo davęs žemei. Ir jeigu Kalvarija tokia reikšminga žmogiškajai rasei, manau, mums gerai būtų grįžti ir patyrinti, tiesiog pažiūrėti, ką ji mums reiškia. Nes esu tikras, kad šią vėlyvą valandą, kai mes gyvename, ieškome kiekvienos, apie kurią tik galime sužinoti, Dievo reikšmės; mes esame čia, kad išsiaiškintume viską, ką galime sužinoti. Kad pamatytume, kas tai yra mums, ir ką Dievas padarė dėl mūsų, ir pamatytume, ką Jis pažadėjo padaryti dėl mūsų. Štai dėl ko mes ateiname į bažnyčią.

Štai dėl ko pamokslininkas pamokslauja. Štai dėl ko jis nagrinėja ir apmąsto Šventąjį Raštą ir siekia įkvėpimo, nes jis yra visiems prieinamas tarnautojas Dievo žmonėms, ir jis stengiasi surasti kažką, kas...ką Dievas turi pasakyti Savo žmonėms, kažką, kas jiems padėtų. Galbūt tai pasmerks juos jų nuodėmėse, bet padės jiems pakilti; kad jie galėtų palikti savo nuodėmes ir paskui pakilti tarnauti Viešpačiui. Ir tarnautojai turi siekti šių dalykų.

Jei ši diena tokia svarbi, viena svarbiausių dienų, pažvelkime į tris skirtingus dalykus, ką ta diena mums reiškė. Mes galėtume surasti šimtus reikšmių. Bet ši rytą aš kaip tik išrinkau tris skirtingus esminius dalykus, į kuriuos šiuo metu mums reikės pažvelgti, — ką mums reiškė Kalvarija. Aš meldžiu, kad tai pasmerktų kiekvieną nusidėjėlį, esantį čia, kad kiekvieną šventąjį priverstų suklupti, kad kiekvienas sergantis žmogus pakeltų akis į Dievą ir išeitų išgydytas, kiekvienas nusidėjėlis būtų išganytas, kiekvienas atsimetėlis sugrižtų ir susigėstų, kiekvienas šventasis džiūgautų ir gautų vis naują ir naują viltį. Vienas didžiai svarbus dalykas, ką mums ir pasauliui reiškė Kalvarija, kad kartą ir visam laikui išsprendė nuodėmės klausimą.

Žmogus buvo kaltas dėl nuodėmės, o nuodėmė buvo bausmė, už kurią joks žmogus negalėjo sumokėti. Bausmė buvo tokia didelė, kad neatsirado nė vieno, kas galėtų užmokėti už tą bausmę. Aš išties tikiu, kad Dievas iš anksto taip paskyrė, jog bausmė būtų tokia didžiulė, kad joks žmogus negalėtų už ją sumokėti, kad Jis Pats tai galėtų padaryti.

Taigi bausmė už nuodėmę buvo mirtis. Mes visi gimę iš nuodėmės, sukurti nedorybėje ir atėjome į pasaulį meluodami. Todėl nė vienas iš mūsų nebuvo vertas ir žemėje nebuvo įmanoma surasti to, kas būtų buvęs vertas.

Nuodėmė ne žemėje prasidėjo. Nuodėmė prasidėjo Danguje. Liuciferis, šėtonas, buvo pasmerktas tvarinys dėl nepaklusnumo prieš jam paliečiant žemę. Nuodėmė prasidėjo Danguje, kur Dievas įkurdino angelus ir panašiai, ant to paties pagrindo Jis įkurdino ir žmones. Pažinimas... pažinimo medis. Gyvybės medis ir pažinimo medis — štai kur žmogus galėjo pasirinkti. Kai Liuciferiui buvo duotas pranašumas pasirinkti, jis užsinorėjo kažko geresnio, nei turėjo Dievas. Tai buvo vargų pradžia.

Iškilo nuodėmės sąlyga. Ta sąlyga reiškė mirtį. Mirtis buvo bausmė, ir tai yra... Mes galime leisti į smulkias detales, nes netikiu, kad čia yra vien tik mirtis. Čia yra vien tik gyvenimas. Tikiu, kad žmogus, turintis amžinąjį gyvenimą, niekuomet nemirs, taip pat tikiu, kad nuodėminga siela yra visiškai sunaikinama, nes Biblija sako: "Ta siela, kuri nusideda, turi mirti", — ne *žmogus*, o *siela*, kuri nusideda. Taigi šėtonas tikrai turi mirti, turi būti visiškai sunaikintas. Aš visai nesutinku su universalistais, kurie sako, kad šėtonas bus išgelbėtas! Jis nusidėjęs ir yra nuodėmės iniciatorius. Jo siela nusidėjusi, o jis yra dvasia. Ta dvasia turės būti visiškai sunaikinta, kad iš jos nieko nebeliktų.

Kai pradžioje nuodėmė prasiskverbė į žemę tarytum tamsos uždanga, nusileidusi iš dangaus, ji iš tikrųjų paralyžiavo žemę. Nuodėmė įmetė visą žemės kūriniją, visus Dievo tvarinius ir vergiją. Žmogus buvo mirties, ligos, vargų, sielvartų vergijoje. Puolė ir visa gamta. Nuodėmė buvo anestetikas, kuris iš tikrųjų paralyžiavo žemę. Štai kur mes buvome patalpinti, netekę vilties, nes kiekvienas tvarinys žemėje buvo priklausomas nuo jos ir kiekvienas, gimęs žemėje, buvo pajungtas jai. Taigi tai turėjo ateiti iš tokios vietos, kur nėra nuodėmės. Tai negalėjo ateiti iš žemės.

Nei vienas iš mūsų negalime atpirkti vienas kito. Tai turėjo ateiti iš kitur. Todėl, kai žmogus suprasdavo, kad buvo atskirtas nuo savo Dievo, tapdavo klajokliu. Jie verkdamo, jie raudodavo, jie triūsavo, jie klajodavo po kalnus ir dykumas, ieškodami miesto, kurio Statytojas ir Dirbėjas būtų buvęs Dievas. Nes jis žinojo, kad jeigu jis kada nors grįš prie Dievo akivaizdos, jis galės tai aptarti su Juo. Bet kelio atgal nebuvo. Jis pasiklydo. Jis nežinojo, kuriuo keliu pasukti, todėl jis tiesiog klajojo, mėgindamas kur nors surasti kelią atgal į tą vietą. Kažkas jo viduje sakė, kad jis išėjo iš vietos, kuri buvo tobula.

Nei šioje matomoje auditorijoje ši rytą, nei toje auditorijoje, kuri klausosi magnetofoninių įrašų visame pasaulyje, nėra nė vieno nei čia, nei kur kitur, kas neieškotų tobulumo. Kai apmokate sąskaitas, manote, kad viskas gerai. Kai jūsų sąskaitos apmokėtos, kas nors suserga jūsų šeimoje. Kai liga pasitraukia, jums tenka apmokėti dar didesnes sąskaitas. Kai pirmą kartą pastebite pražilusį plauką,

užsinorite vėl tapti jauni. Visą laiką nuolat kas nors vyksta dėl tos nuodėmės pulsavimo. Tai yra jūsų širdyje, nes jūs to ieškote, tai rodo, kad kažkur yra tobulumas. Kažkur yra kažkas.

Štai dėl ko šiais laikais nusidėjėlis vis dar klajoja. Puiki jauna mergina nusikerpa garbanas, kad būtų populiari, nusigrimuoja veidą, kad gražiai atrodytų, užsivelka tokius drabužius, kad parodytų savo formas, — tai vienintelis dalykas, kurį jūs galite pastebėti...Kažkur rasdama... stengtis susirasti kažką, kas sugrįžtų pas ją; tuo tarpu, kai ji gali priversti vyrą sušvilpti, pamajuoti jai, flirtuoti su ja. Jaunas vyras tą patį darys dėl moters. Stengiasi pasidaryti patrauklus jai. Kaimynai pasistatys namą ir pasirinks tokį, kuris atrodys truputėlį geriau nei kitų kaimynų. Ir taip visą laiką. Mes kažko ieškome, o tas kažkas būna truputėlį aukščiau.

Jauna dama pastebės kitą jauną damą, kuri populiarnesnė už ją. Kaimynas pastebės namą, gražiau atrodantį nei jo. Moteris pastebės kitą moterį, apsirengusią geriau nei ji. Mumyse yra kažkas, kas ieško kažko, ir tai rodo, kad mes esame puolę. Mes norime rasti tai, kas mus atves į pasitenkinimą, kas užpildys tą troškimo vietą čia; bet atrodo, kad mes lyg ir negalime to surasti.

Žmonės siekė to amžiais. Jie raudėjo dėl to. Jie šaukėsi to. Jie darė viską, ką žinojo, bet vis dar to nesurado, klajodami po pasaulį.

Galų gale vieną dieną — tą dieną Kalvarijoje — atsirado Vienas, kuris nužengė iš Šlovės — Vienas, vardu Jėzus Kristus, Sūnus Dievo, Kuris nužengė iš Šlovės, ir atsirado Kalvarija. Tai buvo tokia diena, kurios kaina buvo sumokėta, ir nuodėmės klausimas buvo išspręstas visiems laikams, ir atvėrė kelią į tai, ko mes alkstame ir trokštame. Tai atvedė į pasitenkinimo vietą.

Nėra tokio žmogaus, kuris, pabuvojęs Kalvarijoje ir visa tai pamatęs, galėtų likti toks pat. Visą, ko jis kada nors labai norėjo ar troško, randa pasiekęs šią vietą. Tai buvo tokia svarbi diena ir taip reikšminga, kad sukrėtė pasaulį. Kai Jėzus mirė Kalvarijoje ir užmokėjo už tą nuodėmės klausimą, pasaulis buvo sukrėstas kaip niekada anksčiau.

Šiame nuodėmingame pasaulyje įvyko užtemimas. Saulė užtemo viduryje dienos, ir įvyko nervinis išsekimas. Uolos drebėjo. Kalnai skilinėjo. Mirusiųjų kūnai kėlėsi iš kapų. Kas tai padarė? Tai Dievas sutelkė dėmesį į Kalvariją. Jis amžiams sužeidė tą gyvulį, vadinamą šėtonu.

Tuomet jis tapo dar piktesnis nei anksčiau, nes žmogiškajai rasei buvo atnešta šviesa; ir kiekvienas žino, kad sužeistas gyvulys yra labai nirtulingas... sėlindamas sužeista nugara.

Taigi šėtonas buvo parblokštas Kalvarijoje. Žemė patvirtino, kad tai įvyko. Buvo sumokėta pati didžiausia kada nors mokėta kaina, ir Vienintelis, kuris galėjo ją sumokėti, atėjo ir padarė tai Kalvarijoje. Štai ten buvo sumokėta ta didžiulė kaina. Tai vienas dalykas.

Dievas to reikalavo. Nė vienas žmogus nebuvo vertas. Nė vienas nepajėgė to padaryti. Ir atėjo Pats Dievas, tapo žmogumi, gyveno žmogišką gyvenimą žmogiškais poreikiais ir buvo nukryžiuotas Kalvarijoje. Tuomet šėtonas manė, kad Jis to nepadarys, kad Jis to neištvers, — Jis nuėjo į Getsemanę; ir visoki gundymą, koki tik yra ištveręs žmogus, Jis ištverė kaip ir visi žmonės; tačiau Jis sumokėjo tokią kainą ir dėl to buvo užtemdyta žemė — panašiai kaip anestetikas operacijai.

Gydytojas žmogui duoda anestetikų, pirmiausia padaro jį nejautrų. Ir Dievas, prieš darydamas bažnyčiai operaciją, davė pasauliui anestetikų. Gamtą ištiko konvulsija.

Nenuostabu, kad Dievas žmogiškajame kūne buvo bemirštas. Tos valandos pasaulis laukė, tačiau daugelis jų to nežinojo. Kaip ir šiandien daugelis laukia šitų dalykų, tačiau neatpažįsta jų. Jie neišsivaizduoja išeities. Jie vis dar stengiasi ieškoti malonumų ir pasaulietiskų dalykų, stengdamiesi surasti išeitį.

Daug buvo rodyklių, rodančių į tą dieną. Buvo daug didelių ženklų: tai pranašavo avinėlis, jautukas, balandis burkuolis ir kita kas; bet jie negalėjo pralaužti. Tai vis dėlto negalėjo pralaužti mirties galios. Nes šėtonas valdė žemę — tas pačias uolas, kadaise vaikščiodamas žemės kalnais, jis degino siera. (Liuciferis buvo rytmečio sūnus ir vaikščiojo žemėje, kai joje degė ugnikalniai.) Tos pačios atvėsusios uolos išsiveržė iš žemės, kai Jėzus mirė Kalvarijoje. Kaina buvo sumokėta, ir vergija šėtonui buvo nutraukta.

Dievas atidavė atgal į žmogaus rankas, sugrąžino tai, ko jis ieškojo. Jam daugiau nebereikėjo raudoti. Tenai, Kalvarijoje, Jis sulaužė šėtono stuburą — nuodėmės, ligos pagrindą, o tai kiekvieną mirtingą būtybę žemėje su atleistomis nuodėmėmis sugrąžina prie Dievo.

Aleliuja! Mūsų nuodėmės atleistos! Šėtonas daugiau nebegali mūsų neprileisti prie Dievo. Nutiestas tiesus kelias. Įvestas telefonas. Nutiesta linija į Šlovę. Tai padarė šią liniją kiekvienam žmogui pasiekiamą.

Jei žmogus pripildytas nuodėmės, tai sujungia jį su "centrine telefonų stotimi". Jam gali būti atleista už tą nuodėmę. Ne tik tai — už tą nuodėmę yra sumokėta. Šlovė! Tu neturi sakyti: "Nesu vertas". Žinoma, kad ne. Tu nė negalėtum. Bet tas Vertasis stoji tavo vieton. Tu esi laisvas. Tau daugiau nebereikia trokšti sužinoti. Tu neturi būti čia, žemėje, malonumų ieškantis žmogus. Nes:

“Yra šaltinis ten brangus,
O, drauge, ar žinai;
Kur nuodėmingas, nešvarus
Nuplaunamas baltai”.

Tu neturi pražūti; tenai yra tiesus kelias ir takas. Ir jis pavadintas “Šventumo keliu”. Suteptasis juo nepraeina, nes pirmiausia jis eina prie šaltinio; o paskui įeina į tiesų kelią.

Jis palaužė šėtono galias. Jis atvėrė pragaro kalėjimo duris. Kiekvienam žmogui, kuris buvo įkalintas šioje žemėje — kalėjime — būkštaudamas, kai mirs, ką jam reikš ta mirtis; Kalvarijoje Jis atvėrė tos kameros duris ir išlaisvino kiekvieną belaisvį. Tau daugiau nebereikia būti draskomam nuodėmės. Tau daugiau nebereikia savo kūno dalių atiduoti nuodėmei, gėrimui, rūkymui, lošimui, melavimui.

Tu gali būti doras, teisingas ir sąžiningas; ir šėtonas nieko negalės padaryti, nes jūs laikotės linijos, gyvenimo linijos. Ji pritvirtinta Amžių Uoloje. Niekas negali tavęs nukrėsti nuo jos. Joks vėjas negali tavęs nukrėsti. Niekas, netgi pati mirtis negali mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje.

Štai ką reiškė Kalvarija. Vergavęs žmogus buvo išlaisvintas. Žmogus, kadaise bijojęs mirties, gali daugiau nebebijoti jos. Žmogus, kuris trokšta miesto, kurio Statytojas ir Dirbėjas yra Dievas, gali įžengti į tiesų kelią ir pakelti akis į Dangų, nes jis yra laisvas. Aleliuja! Jis yra atpirktas. Jam nebereikia daugiau trokšti sužinoti, nes tai ir yra būdas sužinoti, ar tu teisingas, ar ne. Dievas mums duoda gyvenimą. Mūsų nuodėmės prapuolė. Tą dieną Kalvarijoje buvo sumokėta kaina.

Kai mes visa tai matome, nenuostabu, kad poetas parašė:

“Tarp griūvančių uolų, padangės tamsios
Ganytojas mirė, nepakėlęs galvos.
Prasiskleidusi uždanga kelią atvėrė
Į dangišką džiaugsmą, amžiną gėrį”.

Abraomui daugiau nebereikėjo klajoti po šalį, ieškant miesto. Nusidėjėliui nebereikia daugiau trokšti sužinoti, ar jis gali būti išganytas, ar ne. Ligoniiui nebereikia daugiau trokšti sužinoti, ar jis gali būti išgydytas, ar ne. Tą dieną Kalvarijoje atsivėrusi uždanga atidengė kelią į visišką pergalę. Dievas davė mums Savo Dvasios galias gyventi pergalingai virš visų tų dalykų; prašydamas mūsų tikrai patikėti, kad tai įvyko tą dieną Kalvarijoje.

Niekuomet anksčiau nebuvo tokios dienos. Niekuomet daugiau tokios nebus. Daugiau to nebereikia. Kaina sumokėta, ir mes esame atpirkti. Dėkui Dievui, mes esame atpirkti!

Daugiau nereikia trokšti tai sužinoti; nereikia daugiau spėlioti. Viskas pašalinta. Uždanga atitraukta — ta užtvara —

ir mes esame užvesti ant tiesaus kelio, kad daugiau nebetrokštume sužinoti, bet tikėtume ir tiesiog eitume tiesiai. Mes einame tiesiai į didžią Dievo akivaizdą.

Ir Abraomas, ir kiti žinojo, ieškodami miesto, kad jie yra iš kažkur. Kažkas buvo įvykę. Jie gyveno paralyžiuotoje žemėje. Vyko žemės drebėjimai, audros, karai ir žudynės. Vilkas ir avinėlis mito vienas kitu, tai yra vilkas mito avinėliu, o liūtas mito jaučiu. Tai neatrodo teisinga. Čia kažkas ne taip. Jie žinojo, kad kažkas blogai. Žmogus, brolis žudė brolių. Tėvas žudo sūnų; sūnus žudo tėvą. Čia kažkas blogai. Jis sensta. Jis miršta. Jis išsenka. Suserga. Jis yra vergijoje. Medžiai auga, bet nėra nemirtingi, jie sunyksta. Kalnai keičiasi. Jūros senka. Vandenyis baigiasi. Kažkas blogai, ir jis ieškojo vietos, miesto, kur to daugiau nevyktų. Jis žinojo, kad jei jis kada nors galėtų grįžti akivaizdon To, kuris tai atitaisytų, tuomet galėtų aptarti tai su Juo.

O, kokia privilegija, nusidėjėli, ši rytą sužinoti, kad dabar tu turi kelią. Ta diena Kalvarijoje atvėrė kelią; visiems tiems protėviams, Jo ieškojusiems, kurie stengėsi tai surasti. Kalvarija tai davė tau nemokamai.

Kaip tu tai atstumsi? Kaip tu šitai atstumsi, ar kad prisijungtum prie denominacijos? Kaip tu tai atstumsi, ar kad pakeistum kažkuo, pasaulio malonumais. Kodėl nepriimi to?

Atskleista uždanga sugražina žmogų atgal Dievo akivaizdon be jokios nuodėmės ir priešais jį nutiesia kelią į tai, ko jis ieško – į Dangų, šlovę, ramybę, amžinąjį gyvenimą, – visas tiesiog priešais jį.

Ta diena buvo mirtinas smūgis šėtono jėgai. Tai viską užbaigė. Matau Jį tenai. Jis buvo Rojaus Avinėlis to pirmojo atspindžio, kritusio iš ten, kai Abelis per tikėjimą Dievui paaukojo puikesnę auką nei Kainas.

Jis turėjo užrišti vynuogienojų ant avinėlio kaklo, nutempti jį prie uolos, pasiimti smailią uolos nuolaužą, atlenkti jo galvelę ir kirsti, kapoti, kol jis numirs, o jo vilna nusidažys krauju. Jis plūdo savo krauju.

Tai buvo tiktai tos dienos Kalvarijoje atspindys, ten buvo šios žemės Avinėlis, bet tai buvo mirštantis Dievo Avinėlis, paplūdes Savo paties krauju. Jis buvo pasaulio sukapotas, nuplaktas, sudaužytas, apspjaudytas, sumuštas, sučaižytas ir panašiai, ir nuo Jo plaukų lašėjo kraujas.

Kai Abelio avinėlis mirė, jis mirė, kalbėdamas Abeliui nesuprantama kalba. Jis bliovė. Ir kai tą dieną Kalvarijoje mirė Dievo Avinėlis, Jis kalbėjo niekam nesuprantama kalba: *“Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai?”* Tai buvo Dievo Avinėlis, sukapotas, sužaižytas.

Jis buvo tas Avinėlis, kurį Abelis turėjo galvoje. Tuomet, kai jis pamatė pažadėtąją moters sėklą. Tai buvo Avinėlis, kurį Danielius matė kaip "ne rankomis iškirstą iš kalno". Jis buvo "tekinyš tekinyje" pranašams. Visa tai, ką jie numatė, įvyko tą dieną — tą dieną Kalvarijoje. Įvyko didžiulis dalykas. Buvo sulaužytas šėtono stuburas.

Pirmiausia mes turime ieškoti, ką ta diena reiškė. Antra, mes turime pasižiūrėti, ką ta diena mums davė, ką ji mums suteikė. Na, o trečia, pažvelkime, ką mes turime padaryti dėl tos dienos, ką turime daryti.

Pirmiausia mes turime pažvelgti į ją, nes tai didi diena — visų didžiausia diena. Nuodėmės kaina buvo sumokėta. Šėtono jėga sugriauta. Ir dabar mes norime pažvelgti, ką turime padaryti atsilygindami.

Taigi, grįžtant, kai Jėzus mirė Kalvarijoje, tą dieną Kalvarijoje Jis ne tiktai užmokėjo kainą už mūsų nuodėmes, bet taip pat Jis, sumokėdamas tą kainą, nutiesė kelią, kad mes galėtume sekti Jį. Nes mes, kaip ir puolęs Adomas, kuris buvo atpirktas, nes Dvasia vedė Adomą — pirmąjį Adomą — Dvasia, kuri valdė visą gamtą. Taigi, mes — antrasis Adomas — arba žemės žmogus, atpirktas Kristaus tą dieną Kalvarijoje, galime Jį sekti.

Taigi, mirdamas Kalvarijoje, Jis nutiesė kelią. Jis davė Dvasią, Šventąją Dvasią, kurią atsiuntė atgal į žemę jums ir man, kad Ja gyventume. Štai ką mums reiškia Kalvarija — sekti Jį.

Pirmiausia panagrinėkime tai. Žiūrėkite, ką tai suteikė mums ir ką mes turime dėl to daryti. Ką jūs ir aš turime daryti? Taigi mes sakome: "Na, aš tai vertinu. Tai labai puiku". Bet mes tai turime priimti. O priimti tai reiškia priimti Jo asmenį, Kristų, į mūsų širdis. Tuomet mes tapsime laisvi nuo nuodėmės. Dėl to mūsų visiškai neberiš jokie nuodėmės pančiai. Dievas...tarytum mes niekuomet nė nebuvome padarę nuodėmės.

Tobula auka padarė mus tobulus. Nes Jėzus pasakė: "Būkite tokie tobuli, kaip jūsų Tėvas Danguje yra tobulas." Tuomet nebėra daugiau ką daryti, mes esame padaryti tobuli Dievo akivaizdoje.

Taigi štai kur mes praradome savo poziciją. Jei mes nebūdėsimė, tai stengsimės atsigręžti į tai, kuo buvome; ir tol, kol mes žiūrėsime atgal į tai, kuo buvome, auka mums nieko nerekš. O, argi negali to pamatyti, bažnyčia? Aš nesiimsiu tos užduoties, negaliu, nė tu negali. Nėra reikalo mėginti. Tu visų pirma esi prazuvęs, kol žvelgi į tai, ką esi padaręs. Bet nežiūrėk į tai, ką padarei, žiūrėk, ką ta diena Kalvarijoje tau suteikė.

Už jus buvo sumokėta. Klausimas išspręstas. Buvusios skaisčiai raudonos jūsų nuodėmės dabar tapo baltos kaip sniegas. Raudonos kaip raudonis, baltos kaip vilna. Taigi jūmyse nebėra nuodėmės. Jūs esate visiškai nenuodėmingi. Neturi reikšmės, ką tu padarei ar ką darai, tu vis tiek nenuodėmingas. Jei tu priėmei Jėzų Kristų kaip savo Išganytoją, tavo nuodėmės atleistos. Viskas, kas yra atleista, yra dovanota ir užmiršta.

Tuomet ką tai suteikia? Tai duoda tau ir kitiems, Jį sekantiems, pagal tą Jo Dvasios būseną sekti Jį, ir veikti kaip veikė Jis.

Jis buvo teisingas Žmogus, tobulas Žmogus. Jis atidavė Savo gyvenimą ir parodė tau pavyzdį.

Taigi ką mes turime daryti. Na, pirmiausia ką noriu pasakyti: Jėzus niekuomet negyveno Sau. Jo gyvenimas buvo panaudotas kitiems. Tai tikrai amžinasis gyvenimas. Kai sakote, kad einate į bažnyčią ir darote gerus darbus, tai yra puiku. Bet kai gyvenate gyvenimą sau, neturite amžinojo gyvenimo. Amžinasis gyvenimas yra gyvenimas kitiems.

Tai buvo įrodyta Dievo Avinėlyje. Jis gyveno ir turėjo amžinąjį gyvenimą todėl, kad Jis negyveno Sau. Jis gyveno kitiems. Ir jūs priimate amžinąjį gyvenimą, priimdami tą dieną, ir daugiau nebegyvenate sau. Jūs gyvenate kitiems.

Kažkas pasakė: “Kaip jūs galite pakęsti ir leisti kažkam jus vadinti tokiais nedorais vardais?” Jūs nebegyvenate sau. Jūs gyvenate kitiems, kad galėtumėte išgelbėti tą žmogų. Jūs tampate sūnumis; ir bėda ta, kad bažnyčia pamiršo, jog jie yra sūnūs. Jūs esate sūnūs. Jūs užimate Kristaus vietą. Jūs esate sūnūs; todėl negyvenkite sau, gyvenkite kitiems.

“Ką gi, Broli Branhamai, aš galiu gyventi dėl to brolio, nes jis tikrai puikus žmogus”. Ne tas. Gyvenkite dėl to žmogaus, kuris jūsų neapkenčia. Gyvenkite dėl to žmogaus, kuris jus užmuštų, jei tik galėtų. Tai jie ir padarė Jam. Jie užmušė Jį, o Jis numirė, kad galėtų juos išgelbėti. Tai yra amžinasis gyvenimas. Kai šitai pasiekia jūsų širdį, tada jūs esate atsigręžęs į Dangų. Bet jūs paaukojote savo daiktus. Atsisakykite jų, kaip avelė atsisako savo vilnos. Jūs žvelgiate į Kalvariją.

Tikiuosi, tai padeda jums pasiekti tą vietą... Štai ką Maldyklai, štai ką visiems žmonėms reikia daryti — išsiaiškinti, kas jūs esate ir koks yra tikslas.

Bažnyčia neina į bažnyčią tik groti ir giedoti. Bažnyčia yra korekcijos vieta. Teismas prasideda nuo Dievo namų. Mes turime save laikyti mirusiais ir gyvais Kristui. Tuomet Jis atvėrė kelią, kad mes galėtume paaugoti save Jo tarnavimui, kad sektume Jį. Jei mes sekame Jį, tai gyvename tą gyvenimą,

kuri gyveno Jis. Tai nuostabu. Jėzus pasakė ir kalbėjo apie tai... Leiskite pateikti keletą citatų apie tai. Atidžiai klausykite. Nepraleiskite to.

Jėzus pasakė, kad tą dieną Jis perskirs žmones kaip avis ir ožius, ir ožiams Jis pasakys: “Stokite į kairę pusę”, o avims: “Stokite į dešinę pusę”. Jis ožiams pasakė: “Eikite šalin nuo manęs, nes aš buvau išalkęs, ir jūs manęs nepavalgydinote. Buvau kalėjime ir jūs manęs neaplankėte. Buvau nuogas, ir jūs manęs neaprengėte. Buvau ištroškęs, ir jūs manęs nepagirdėte. Buvau ligonis, ir jūs manęs neaplankėte. Todėl eikite šalin nuo manęs”. O avims Jis pasakė: “Aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote. Buvau nuogas, ir jūs mane aprengėte. Buvau ligonis, ir jūs mane aplankėte”. Ir atkreipk dėmesį, nesuklupk tai suprasdama, bažnyčia! Išsaugok tai savo širdyje amžinai! Tai buvo padaryta nesąmoningai. Žmonės neatlieka to kaip pareigos. Žmogus, kuris jums ar kitam kažką duoda dėl to, kad turi taip padaryti, žmogus, kuris pamaitina jus, kadangi turi būti padaryti, toks žmogus turi savanaudišką mintį. Tai turi būti tikras jūsų gyvenimas, tikri jūsų veiksmai.

Tai buvo taip netikėta toms avims, kad jos šitaip pasakė: “Viešpatie, kada gi Tu buvai alkanas ir mes nepamaitinome Tavęs? Kada gi Tu buvai alkanas ir mes pamaitinome Tave? Kada gi Tu buvai nuogas ir mes aprengėme Tave? Kada gi Tu troškai ir mes pagirdėme Tave? Kada gi Tu sirgai ir mes aplankėme Tave?” Tai buvo automatiškai — iš meilės. Tiesiog jų gyvenimas buvo juose.

Dievas leidžia mums pamatyti, ką Kalvarija suteikė mums. Taigi automatiškai: “Kai Tu buvai... , Viešpatie. Mes to nė nežinojome”.

Pasižiūrėkite, ką Jėzus atsisukęs pasakė: “Kiek kartų tai padarėte šitiems, Man padarėte”. Nesavanaudiškas gyvenimas. Ne gerai apgalvojus, negalvojant apie tai; tačiau tu esi toks miręs šio pasaulio dalykams, toks gyvas Kristuje ir taip einantis tiesiu keliu, kad šie dalykai tiesiog automatiškai padaromi. Tu paprasčiausiai tai darai.

Ne: “Dabar Viešpats nori, kad aš taip padaryčiau”. Ne šitaip. Tu esi tiesiog Jo dalis. Jo Dvasia tavyje ir tu elgiesi taip, kaip Jis elgėsi. Ar suprantate? “Yra kelias, kuris žmogui atrodo teisingas, bet to kelio galas yra mirtis”. “Ne kiekvienas, kuris sako: ‘Viešpatie, Viešpatie’, įeis, bet tik tas, kuris vykdo valią Mano Tėvo”, — tiesiog iš širdies, tikrai laisvanoriškai.

Taigi tą dieną Kalvarijoje buvo sumokėta tokia kaina, kad mes šitaip galėtume gyventi. Ne sakydami: “Tu žinai, našlė Marytė kartą neturėjo anglių, o aš nuėjau ir nupirkau jai”. “Sakau tau, mačiau brolių, kuris neturėjo kostiumo, aš nuėjau ir nupirkau jam. Telaimina Dievas, aš esu Krikščionis”. O varge,

tu savanaudis, vargšas, vertas pasigailėjimo žmogus! Tu esi veidmainis. Tenežino tavo dešinioji ranka, ką daro kairioji, nė kairioji tenežino, ką daro dešinioji.

Tiesiog automatiškai miręs Kristuje, kol tai vis tiek darai. Tai tavo prigimtis, tavo būdas. Tu vis tiek tai darai. Tai paprasčiausiai gyvenimas, kuris yra tavyje. Tu esi visiškai atsidavęs tai Dvasiai, ir Ji Pati gyvena tavyje.

O, ar jaučiate tą palaimingą Dvasią? Tas gyvenimas: “Gyvenu nebe aš”, – sakė Paulius, – “bet manyje gyvena Kristus.” Tiesiog šitaip automatiškai.

“Ką gi, aš pasakysiu jums, Broli Branhamai. Čia mes esame Krikščionys. Mes padedame šitiems žmonėms. Mes padedame tiems žmonėms”. O varge, kaip jums negėda! Tai ne Krikščionybė. Krikščionybė yra tada, kai tai daroma automatiškai. Tu tiesiog pamiršti apie tai, apie visa tai... Eik, daryk tai.

Kristus visiškai atidavė Savąjį gyvenimą Dievui. Jis pateikė Save kaip visiems žmonėms pasiekiamą tarnautoją. Jis savanoriškai atidavė Savo gyvenimą. Jis neprivalėjo to daryti. Jis nepašyktėjo to padaryti. Jis nepasakė: “Dabar, broli, jūs visi turite labai daug apie Mane mąstyti, nes Aš atėjau numirti už jus”. Jis niekuomet nei žodžio apie tai nepasakė. Kaip ten bebūtų, Jis numirė. Nes Dievas buvo Jame. Tai Dievas tavyje. Tai Dievas manyje, tai verčia mus pažvelgti į kitus.

Avys vienoje pusėje. Viena iš jų pasakys: “Na, Viešpatie, aš tai padariau, o Viešpatie, aš šitai padariau”.

Jis pasakė: “Eikite šalin nuo Manęs, prakeiktieji. Aš niekuomet nė nepažinojau jūsų”.

O, kad bažnyčia galėtų priėti iki šių fundamentalių faktų! Tai yra ne tas, kad jūs kažką stengiatės daryti. Jūs paruošiate save tam padarymui. Tai yra tas, kad kažkas gimsta jumyse.

Atleiskite man, sekmininkai bičiuliai. Aš esu sekmininkas, bet mano sekmininkai bičiuliai renkasi tokioje vietelėje, kur groja greita muzika, trenkia kažkokie instrumentai, ploja rankomis ar žvangina būgneliais, kad sukeltų šauksmus. Tai tik emocijos! Prieš išeidami į mūšį jie groja, kad priverstų žmones prie mūšio emocijų. Aš tikiu muzika. Tikiu plojimais, tačiau tikiu ir šiais dalykais. Tikra tiesa. Mes turime tai turėti, tačiau jūs palikote nepadarytus didžiulius dalykus. Tai pasiaukojantis gyvenimas, tai Dievas gyvena tavyje, automatiškai darydamas tai, kas yra teisinga, kadangi tai yra teisinga – tiesiog eini toliau nieko nė nesusimastydamas apie tai, paprasčiausiai gyvendamas tuo. Paskui stebėk – tu pamatysi, kas darosi, tu tiesiog, tu – tiesiame kelyje. Štai ką Kalvarija reiškė tau tiesiame kelyje – atvėrė tau tą dieną.

Dabar atmink, kad tu negali būti pusiau ožys ir pusiau avis. Jie nesimaišo. Taigi daugelis žmonių sako: “Žinai ką? Mūsų grupėje yra organizacija. Mes padedame vargšams. Mes tai darome”. Tvarka, bet tu trimituoji apie tai. Nedaryk to. Duok išmaldą slapčia, sakė Jėzus. Tiesiog kažkas automatiško tau.

Tai ne daugiau kaip nueiti ir išgerti vandens. Tu ištroškęs. Jei kitas žmogus ištroškęs, tu taip pat ir apie jį pagalvosi. Kito žmogaus poreikis, tu apie jį galvoji taip pat kaip ir apie savo paties poreikį ir visai nekreipi į tai dėmesio, tiesiog gyveni.

Na, tu negali būti pusiau avis, pusiau ožys. Taigi, jei sakai: “Mūsų bažnyčioje yra organizacija. Mes aukojame vargšams. Mes darome taip, mes darome šitaip ir mes darome va kaip”. Jei tu darai tai be to kito – Kristaus gyvenimo tavyje – paprasčiausiai darai tai veltui.

Paulius I Korintiečiams 13 sakė: “Ir jei visa, ką turiu, išdalyčiau vargšams, jeigu atiduočiau savo kūną sudeginti kaip auką, nieko nelaimėčiau”. Tai griežta, bet tai yra tiesa. Tu turi priėti prie šio fakto. Pažink, ką Kalvarija suteikė tau.

Mes pažvelgiame į tai ir sakome: “O, taip, tai puiku”. Tai ne tas. Jei tas Dievo Sūnus turėjo eiti į Kalvariją nukryžiuvimui, kiekvienas ateinantis sūnus turi nueiti į Kalvariją. Jis taip pat privalo turėti Kalvariją. Tu privalai turėti tą Kalvarijos dieną. Aš turiu turėti tą Kalvarijos dieną. Tai išsprendžia nuodėmės klausimą. Nespaudinėk rankų pamokslininkui, nebūk įkristas į bažnyčią, neįeik pagal protekciją, neįeik pagal profesiją, bet įeik per GIMIMĄ.

Jis niekuomet nedavė laiško. Jis niekuomet nesuteikė profesijos, Jis davė GIMIMĄ. Štai kaip mes įeiname. Nuo tada, automatiškai, mes gyvename Krikščioniškuoju gyvenimu.

Dabar kitas pažymėjimas. Pusiau ožys, pusiau avis – nėra tokio dalyko. Tu esi pusiau ožys, pusiau avis – tu arba ožys arba avis. Taigi, jei tu paprasčiausiai darai gerus darbus ir manai, kad gali per tai įeiti, tuomet nebus Kalvarijos dienos. Įstatymas tai numatė. Tačiau Jis priėmė tą dieną Kalvarijoje, kad tai suteiktų – kad mes galėtume būti ne tokiais bažnyčios nariais, bet Dievo sūnumis ir dukterimis.

Štai kokia buvo ta diena Kalvarijoje. Štai ką ji tau reiškė. Jei gali, sek ir elkis kaip Jėzus. . .

Taigi upė tuo pačiu metu neteka į abi puses. Upė teka tik viena kryptimi, ir Dievo Dvasia lygiai taip pat veikia viena kryptimi. Ji nesumaišo tų dalykų. Tai veikia tokiu pat būdu.

Pabaigoje pažvelkime į Jėzų. Jėzus sakė: “Darbus, kuriuos Aš darau, ir jūs darysite ir už šituos didesnius darysite, nes Aš einu pas Savo Tėvą”. Sakau tai ne tiek čia esančiai bažnyčiai, suprantate, bet šie pamokslai yra įrašomi. Dešimtys tūkstančių

visame pasaulyje juos išgirsta. Dabar ketinu užduoti klausimą kritikui. Man dažnai kalbėdavo, jie sakė: “Jūs tikite Biblija?” Jėzus pasakė: “Darbus, kuriuos Aš darau, ir jūs darysite ir už šituos didesnius darysite, nes Aš einu pas Savo Tėvą”.

Ir kurgi dar žemiau pulsitate, pone? Kaip toli nuo išvalgumo nuklysite savo intelektualiomis teologijomis, savo protiniu visko suvokimu? Mano maloningi ir paklydę draugai, argi negalite suprasti, kad ši Biblija yra dvasiškai suprantama? Jėzus dėkojo Tėvui, ir Jis paslėpė tai nuo mokytų, sumanių, išmintingų ir protingų, ir atskleis tai tokiems vaikams, kurie ateis į Kalvariją.

Dabar sekite: Jėzus pasakė...Stebėkite, kaip Jis tai patvirtino! “Darbus, kuriuos Aš darau...” (Jis veikia tiesiog dabar.) “Darbus, kuriuos Aš darau dabar, — ligonių gydymas, mirusių prikėlimas, akių akliems atvėrimas — šiuos darbus ir jūs darysite. Jūs tai darysite, jei tikėsite Manimi. Jūs darysite šiuos darbus ir didesnius už šituos darysite. Nes Aš einu pas Savo Tėvą. Dar valandėlė ir pasaulis Manęs nebeatmys. O jūs Mane matysite. Aš būsiu su jumis, netgi jumyse iki pasaulio pabaigos. Aš nepaliksiu jūsų be globos. Aš paprašysiu Tėvą. Ir Jis atsiųs jums kitą Globėją, kuris yra Šventoji Dvasia, kurio pasaulis neištengia priimti, o jūs ištengsite Jį priimti”.

Dabar atkreipkite dėmesį, kad dideli darbai, kurie yra tam, kad bažnyčioje būtų jėga, yra ne tiktai ligonių gydymui malda, piktųjų dvasių išvaramui malda, bet ir amžinojo gyvenimo suteikimui tikintiesiems. Šventoji Dvasia ateina ir atiduoda į bažnyčios rankas gyvenimo suteikimą. Štai ką reiškė Kalvarija.

Ji paėmė smukusį, degradavusį vyrą ar moterį ir pakėlė juos į tokią vietą, kad jie taptų Dievo sūnumis ir dukterimis, kad išgydytų ligonius ir suteiktų amžinąjį gyvenimą. Per Šventosios Dvasios suteikimą nuolankiems tikintiesiems. Žmonės, kadaise buvę netikintys, tampa tikinčiaisiais, ir jiems suteikiamas dvasinis amžinasis gyvenimas.

Kiek puikiau yra pasakyti šiai sergančiai moteriai, gulinėčiai čia: “Aš galiu pasimelsti tikėjimo malda”, — ir ji bus išgydyta. Tai didžiulis dalykas. Tą ir Jis tuomet darė, bet Jis pasakė: “Už šituos didesnius darysite. Aš ketinu suteikti jums jėgą ne tik prikelti jį gyvenimui, bet ir duoti jam amžinąjį gyvenimą — būti amžinu visados”.

Vargšai, akli, nelaimingi žmonės, kaip jūs to nepastebite? Ar nematote, kiek tai dar didesnis dalykas? Didžiausias dalykas, kuris kada nors galėjo įvykti — tai amžinojo gyvenimo suteikimas žmonėms.

Kas yra amžinasis gyvenimas? Tai gyvenimas, kurį Jis gyvena. Tai gyvenimas, kuris buvo Jame; suteikiamas kitiems. Ar gali tai padaryti žmogus? Dievo Sūnus gali. Jėzus pasakė:

“Kam atleidžiate nuodėmes, tiems jos yra atleistos. Kam sulaikote, tiems sulaikytos.” Nagi štai čia katalikų bažnyčia ir daugelis kitų padarė savo didelę klaidą. Jie sako: “Aš atleidžiu tau tavo nuodėmes”. Tai buvo ne tas.

Kaip nuodėmės atleidžiamos Biblijoje? Petras atsakė į tą klausimą Sekminių dieną. Jie klausė: “Ką mes galime daryti, kad išsigelbėtume? Kaip mes galime gauti tai, ką jūs visi gavote?”

Jis davė nurodymą. Jis pasakė jiems, ką daryti. Jis pasakė: “Atgailaukite kiekvienas Dievui ir krikštykitės vardan Jėzaus Kristaus”. Kam? “Jūsų nuodėmėms atleisti”. Štai kur didesnis darbas.

Kiek jūsų, pamokslininkų, ši rytą, kiek jūsų, besiklausančių ši rytą, kiek jūsų, besiklausančių mano žodžio magnetofono juostoje, trokštate eiti į Kalvariją ši rytą? Pasižiūrėti, ką Dievas tenai tau suteikė; ir atsisakyk savo denominacinių mokymų, ir pamokslauk evangeliją. Aleliuja! Dabar tai tavo valioje. Ką ketini daryti? Na? Atgaila ir nuodėmių atleidimas turi būti skelbiama Jo vardu visam pasauliui, pradedant nuo Jeruzalės.

Ką Kalvarija reiškia tau? Ką ta diena suteikė tau? Ar ji prikimšo tavo kokios nors teologijos? Ar ji padarė tavo pasipūtėliu, ar padarė Krikščioniu? Liaukis! Aleliuja! Nuodėmės atleistos. Dėkoju, Jėzau. Už šituos didesnius darbus darysite. Matote, kur yra tie poreikiai, ar ne? Didesni darbai už šituos, nuodėmių atleidimas vardan Jėzaus Kristaus. Tačiau jūsų mokymai, denominacijos ir taip toliau, pririša jus prie tokios vietos, kur jūs vis dar flirtuojate su pasauliu. Pasakyk man, bet kuris vyriški, bet kuri moteriške, ar gali ateiti į Kalvariją ir pamėginti tapti kažkuo dideliu, nes kažkas kažką pasakė... Pasakyk, kur tu gali pažvelgti tiesiai Kalvarijon. Tai tiesiog... ta diena Kalvarijoje.

Kaip gali būti išgyvenęs savo dieną Kalvarijoje ir išeiti pasipūtėliu? Kaip gali išeiti tarsi kažkokios organizacijos marionetė, kad skelbtumei kokią nors žmogaus sukurtą doktriną? Kodėl tai nenužemina tavęs Dievo Žodžiui? Jei tu kada nors nueisi ten, tai išeisi nusižeminęs. Kaip tu gali norėti būti kažkuo dideliu, būti savo organizacijos pasididžiavimu, kai Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, nusižemino iki to, kad Jo kūnas buvo sučižytas, “veidas apspjaudytas” gėdoje ir negarbėje, nes jie nurengė Jo drabužius ir nukryžiuvo Jį pasaulio akivaizdoje, niekindami tą negarbę? Kaip tu gali eiti į Kalvariją ir prieiti iki ko nors kito, negu Jis buvo? Gėda, negarbė.

“Ką gi”, — sakote jūs, — “jie išvargs mane”. Tegu išvaro. Išgyvenk savo dieną Kalvarijoje. Dievas su tavimi veiks Savo

keliu. Leiskite man dar kartą tai pacituoti. IŠGYVENK SAVO DIENĄ KALVARIJOJE, DIEVAS SU TAVIMI VEIKS SAVO KELIU. Melskimės.

Viešpatie, o Dieve, tiesiog dabar pakelk mus visus į Kalvariją. Leisk mums pakilti nuo savęs, Viešpatie, nuo žmogiškosios baimės, nuo baimės, ką kas nors pasakys. Juk visas pasaulis juokėsi iš Jo, šaipėsi iš Jo. Tačiau Jis buvo nuolankus mirčiai. Jis buvo nuolankus negarbei. Jis buvo nuolankus net federalinei valdžiai, ir mes suprantame, jog kai šėtonas smogė šiai žemei, jis tapo valdovu ir autoritetu šioje žemėje. Jis liudijo tai mūsų Viešpačiui, sakė: “Šios karalystės yra mano. Darysiu su jomis, ką panorėsiu”. Ir mes suvokiame, kad nuo tos dienos iki šios šis prakeiktas pasaulis buvo valdomas to, kuris jį prakeikė. Bet Dieve, o Dieve, mes tarnaujame neprakeiktai karalystei.

Tėve Dieve, kaip nuostabu tai, kad Tu padarei didžiųjų dalykų šiandieninio pasaulio paveikslė. Leidi pasirodyti tokiems puikiems paveikslams kaip *Dešimt Dievo Įsakymų* ir panašiai, kad vyrai ir moterys pamatytų, jog tai nesutrukdys peržengti bažnyčios slenksčio, bet leis jiems pamatyti, kas tai yra. Dievo Kelias yra pasaulio atmetas Kelias, nes mes esame tiesiog...mes einame į Rusiją prie komunizmo...Mes esame šiame pasaulyje, bet nesame nuo šio pasaulio. Mes buvome Kalvarijoje. Mes nukryžiuojame save, Dievo karalystę, kad būtume Jo. Nesvarbu, ką sako pasaulis, mes einame su nedaugeliu paniekintųjų, priklausančių Viešpačiui. Mes toliau einame į prisikėlimą ir tikime, kad tai nebetoli, kad tai čia pat, Viešpatie, kai mes būsimе prikelti į karalystę, kuri pakeis šį pasaulį, kaip tai iš anksto matė Danielius, ir sutrins visą pasaulį į pelus, o vėjas juos nupūs iš vasaros klojimo. Tačiau kalnas, akmuo, išaugo į didelį kalną ir pripildė visą žemę. *Tas akmuo turi ateiti*. O, Dieve, mes norime būti jo dalis. Atsisakykime savęs, kasdieną pakelkime savo kryžių. Gyvenkite Kristui, gyvenkite kitiems, suteik tai, Viešpatie.

Jei čia ši rytą atsirastų tokių, kurie nepažįsta Jo kaip Išganytojo ir norėtų būti paminėti baigiamojoje maldoje ir norėtų, kad tai būtų jūsų diena Kalvarijoje, pakelkite savo ranką ir pasakykite: “Melskitės už mane, Broli Branhamai. Aš noriu Jį pažinti kaip savo Išganytoją”. Telaimina tave Dievas, jaunuoli. Dar kas nors? Telaimina Dievas jus, mano broli, ten, toliau. Ar atsirastų dar kas nors, kas pasakytų: “Aš noriu Jį pažinti. Noriu, kad man tai būtų diena Kalvarijoje. Esu ligotas ir pavargęs. Kokia nauda iš manęs, juokaujancio čia su tokiu dalyku, kurį atlikti ir gimiau? Aš gimiau, gimiau, kad būčiau Dievo sūnus, o štai laikaisi pasaulio dalykų. Dieve, leisk man būti nukryžiuotam šiandieną. Leisk man šiandien nukryžiuoti save ir savo mintis, kad galėčiau gyventi su Kristumi, gyventi kitiems. Nesvarbu, ką jie man daro: šaiposi, persekioja, kalba

blogai apie mane ir taip toliau, leisk man ištis nuolankiai keliauti toliau, romiai kaip avinėlis, kaip Jis. Jis pažadėjo mane pakelti vieną paskutinių dienų. Aš laikiu tos dienos”.

Ar nepakils dar keletas rankų? Telaimina jus Dievas štai ten, toliau, ir jus. Gerai, dar keletas. Telaimina jus Dievas, telaimina Dievas jus. Dar keletas kaip tik prieš pradėdant melstis.

Mūsų Dangiškasis Tėve, Petras, pamokslaudamas Sekminių dieną, pasakė: “Kiek tik įtikėdavo, būdavo pridėti prie bažnyčios”. Jie tiki nuoširdžiai, iš visos širdies, šie žmonės, kurie ką tik pakėlė savo rankas. Aš tikiu, kad jie patikėjo iš visos širdies. Jeigu taip ir yra, čia laukia baseinas. Jei jie nori, kad jų nuodėmės būtų atleistos, štai čia kas nors galės juos pakrikštyti tan Vardan, vienintelin Vardan, kuris po Dangumi duotas žmonėms, kad mes būtume išganyti. Kaip prieš kurį laiką citavau Raštą, kad “atgaila ir nuodėmių atleidimas turi būti skelbiama Jo vardu visam pasauliui, pradėdant nuo Jeruzalės”. O Jeruzalėje, kai atgaila ir nuodėmių atleidimas buvo paskelbta, apaštalas aiškino jiems Raštus ir sakė, kad pirmiausia jie turi atgailauti, o paskui krikštytis vardan Jėzaus Kristaus. Pamokslininko pareiga buvo tai padaryti. Jiems atgailauti, o jam krikštyti juos DĖL nuodėmių atleidimo. “Kam atleidžiate nuodėmes, tiems jos yra atleistos. Kam sulaikote, tiems sulaikytos.”

Tėve, kaip šitaip įniršdavo pasaulis? Kodėl netikite paprasčiausia evangelija? Ir jie netgi įveda tai, kad pakeistų klaidingais vardais, klaidingais krikštais, klaidingais Šventosios Dvasios krikštais, dvasininkų rankų paspaudimais, ir naudoja Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios titulus, kurių nėra Šventajame Rašte — ne Krikščioniškas mokymas, o Romos žmogaus sukurtas dokumentas. Niekur Biblijoje nėra. Nuodėmių atleidimas gali įvykti ne per titulus, o tik per Jėzaus Kristaus vardą.

Dabar, Tėve, mes žinome, kad tai labai nepopuliariu. Tavo keliai visuomet buvo tokie; tačiau leisk vyrui ir moteriai ši rytą ateiti į tą dieną, tą dieną Kalvarijoje. Kur Jėzus, tą dieną paniekintas, ir tokia negarbė būti išrengtam, sužaižytam, būti apspjaudytam ir išjuoktam viso pasaulio, bažnyčios, žmonių, kurie turėjo Jį mylėti; ir vis dėlto, visam tam vykstant, Jis nepravėrė Savo burnos, nuėjo ir numirė už tuos žmones, kurie šaipėsi iš Jo.

Dieve, paimk mus į Kalvariją ši rytą ir, jeigu jie sako, kad mes esame pamišę, jeigu jie sako, kad mes klaidingai suprantame Raštus, ką jie benorėtų pasakyti, Dieve, jie negalės ištverti Dievo akivaizdos ir pasakyti, kad tai yra klaidinga.

Jie negali uždengti savo nuodėmių Biblija. Biblija neuždengia jų nuodėmių, jų netikėjimo, noro būti populiariais,

daryti tai, ką ir visi kiti daro. Tegu jie ateina į Kalvariją ši rytą ir pradeda nuo Jeruzalės, kad atgaila ir nuodėmių atleidimas būtų skelbiama Jo vardu visoms tautoms, pradedant nuo Jeruzalės. Tegu jie priima tą patį nukryžiovimą, kad būtų sučižyti ir apspjaudyti, išjuokti ir išvadinti viskuo, kuo tik imanoma: iki religinių renegatų — bažnyčių draskytojų, viskuo, kuo tik jie nori išvadinti.

Teeiname šį rytą, Viešpatie, su tuo nedaugeliu paniekintųjų, priklausančių Viešpačiui. Tesielgiame taip, kaip elgėsi apaštalai, nesisukiodami nei dešinėn, nei kairėn, ir iš širdies gerumo tarnaukime Dievui. Suteik tai, Tėve.

Dabar išgydyk ligonius ir kenčiančius skausmą, kurie ateina į maldos eilę. Kaip tik dabar teatgailauja savo širdy tie, kurie kelia rankas. Teeina į vandenį tie, kurie jau taip ilgai stovi ten, toliau, ir tebūnie jų nuodėmės atleistos vardan aukos, Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus. Amen.

*Ta diena Kalvarijoje, 1 T. 2 Kn.
(That Day On Calvary, Vol. 2 No. 5)*

Šį pamokslą Brolis Williamas Marrionas Branhamas pasakė 1960 rugsėjo 25 rytą Branhamo Maldykloje, Jeffersonvillis, Indiana, JAV. Perspausdinta iš magnetinės juostos be trumpinimų ir pakeitimų, Voice of God Recordings platinama *nemokamai*.

Ši knyga išėjo laisva valia padedant tikintiesiems.

Lietuvių kalba išleista 1997m.

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Galite rašyti mums lietuvių kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO
FINLAND

Anglų kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org